

Один поважний чоловік овдовів і оженився вдруге. Його нова дружина мала двох доньок, сварливих та гордовитих. У чоловіка теж була донька — добра та привітна. Нова хазяйка зненавиділа пасербицю й змушувала її виконувати найважчу роботу. Увечері дівчина забиралася на горище, вмощува-лася там біля каміна на ящику з попелом. Саме тому її й прозвали Попелюшкою.

Якось мачуха та сестри отримали запрошення на бал до королівського палацу. Тепер бідолашна Попелюшка мала ще більше роботи. Їй довелося прасувати сестрам сукні, крохмалити спідниці та комірці. А сестри тільки знущалися з неї.

Аж ось і настав довгоочікуваний день. Мачуха й сестри поїхали. А Попелюшка залишилася вдома сама й заплакала. Саме цієї миті Попелюшку зайшла провідати її хрещена — фея.

За допомогою своєї чарівної палички вона перетворила великий гарбуз на позолочену карету, мишей — на коней, величезного пацюка — на кучера, а ящірок — на виїзних лакеїв.

Наостанок фея торкнулася своєю чарівною паличкою до старої Попелющиної сукні, і вона враз перетворилася на вишукане вбрання зі срібної та золотої парчі, усіяне коштовним камінням. Останнім подарунком феї були чудові кришталеві черевички.

Коли Попелюшка була готова, фея посадила її в карету та наказала повернутися додому до півночі.

— Добре запам'ятай: якщо ти запізнишся, твоя карета знову стане гарбузом, коні — мишами, лакеї — ящірками, а пишне вбрання перетвориться на стареньку сукню.

— Я не запізнюся! —
відповіла Попелюшка й рушила до палацу.

